

Steve Alten

MEG

*Op de bodem van de zee
waar het daglicht nooit komt
wacht de hel*

Eerste druk 1997
Vierde druk 2018

ISBN 978-90-225-8447-7
ISBN 978-94-023-1125-9 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titels: *Megalodon / MEG: The Origins*
Vertaling: Gerrit-Jan van den Berg
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © 2018 Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1997, 2015 Steve Alten
© 1997, 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opgedragen aan mijn vader

Lawrence Alten

De liefste ziel die ooit heeft geleefd

&

Wade Maller

Een vriend die te vroeg van ons heenging...

MEG

De oorsprong

Proloog

Aan boord van HMS Challenger

Filipijnenzee, 5 oktober 1874

Kapitein George Nares stond uitdagend op het op en neer gaande geschutsdek, waarbij hij zijn lichaamsgewicht opving met zijn iets gebogen knieën terwijl de kolkende Pacific zijn schip heen en weer slingerde tussen golven van soms wel bijna vijf meter hoog. Elke aanrollende blauwe golfkam tilde de boeg van het Britse oorlogsschip hoog op, en elke keer dat het vaartuig omhoogging eindigde met de klap waarmee de koperen kiel met de oceaan in aanraking kwam. Voor de Schot kenmerkten het stuifwater en het klapperen van de drie canvas grootzeilen de mantra van de afgelopen pakweg honderd dagen; ondanks het gevaar gaf hij toch de voorkeur aan de woestheid van het water boven de aanhoudende reeks aanloophavens die aan deze missie vastzat.

George Nares had vanaf dag één geweten dat deze opdracht heel anders zou zijn dan de tochten waarover hij tot nu toe het commando had gevoerd. Het schip waarop hij nu voer, een korvet uit de Pearl-klasse dat in het verleden het vlaggenschip van het Australië-station van de Royal Navy was geweest, was op twee na van al haar kanons ontdaan, terwijl tegelijkertijd haar ra's waren ingekort. De ruimte die was vrijgekomen door het verwijderen van de kanons werd nu in beslag genomen door een aantal laboratoria, die vol stonden met microscopen en chemische apparatuur, monsterflessen met zeewater, terwijl weer andere flessen met alcohol waren gevuld – en dan niet van het soort alcohol waar de kapitein zo verzot op was. Naast de apparatuur en de laboratoria was ook het hoofddek zodanig aangepast dat er

ruimte was ontstaan voor enkele platforms van waaraf gedregd kon worden. Deze platforms staken aan beide kanten van het schip als een soort steiger naar buiten, zodat de mannen die erop werkzaam waren dat konden doen zonder bang te hoeven zijn door de fokke- of de grote ra geraakt te zullen worden. Het waren wetenschappers en hun assistenten waren buitengewoon bedreven in het afdreggen van de zeebodem. Voor dat doel waren aan lange stukken hennepouw netten en houders vastgemaakt, en de totale lengte die men daarvan op haspels gewikkeld aan boord had bedroeg ruim 140 zeemijl, meer dan 250 kilometer, en daar kwam dan nog twaalfenhalve mijl pianodraad bij die gebruikt werd om te loden, om de waterdiepte vast te stellen. Deze lijnen werden uitgevierd en weer ingenomen door middel van een motorlier, hoewel die klus nog steeds een groot deel van een werkdag in beslag nam.

De missie die de HMS Challenger moest volbrengen was van wetenschappelijke aard, het schip en de 243 manschappen aan boord waren bezig aan een ontdekkingsreis – een missie die vier jaar zou duren, waarin ze alles bij elkaar bijna 69.000 zeemijlen zouden afleggen.

Nares, die populair was bij zijn bemanning, gaf rustig en gelijkmatig van gemoed leiding aan de tocht; wat hij aan fysieke statuur tekortkwam werd meer dan goed gemaakt door zijn sluwheid. Terwijl hij bij het grootszeil stond zag hij met een mengeling van ongerustheid en geamuseerdheid hoe een professor met een indrukwekkende baard zich voorzichtig over het heen en weer slingerende dek naar achteren probeerde te begeven. ‘Professor Moseley. Wat gaat het worden?’

‘We zijn aan het loden, waarna we opnieuw gaan afdreggen. De jongens brengen momenteel langere lijnen aan, maar aan dit deel van de archipel lijkt er aan de diepte geen einde te komen.’

De kapitein wierp een snelle blik naar stuurboord. Wekenlang volgden ze nu al een koers die langs de eilandengroep de Marianen liep, waar elke boven water stekende berg met een groene jungle was bedekt. ‘Ik heb altijd gedacht dat de wateren rond deze eilanden een stuk minder diep zouden zijn.’

‘Naar nu blijkt bevinden deze vulkanische eilanden zich in de diepste wateren waar we tot nu toe mee te maken hebben gehad. De zee-

bodem is ongelooflijk oud en de loodlijn van vanmorgen had een lengte van ruim vijfendertighonderd vaam, terwijl er nog steeds geen spoor van de bodem was te bekennen. We hebben er opnieuw een lijn aan moeten vastmaken en...'

De kapitein greep de wankelende wetenschapper snel beet en hield hem stevig vast toen de boeg van het schip opnieuw omhoogkwam om even later met een harde klap weer op het water van de Pacific terecht te komen. 'Hoe lang duurt het voor er een nieuw stuk kabel in gereedheid is gebracht?'

'Ik heb net gehoord dat dat nog zo'n minuut of twintig gaat duren.'

'Uitstekend. Roerganger, hard stuurboord. Meneer Lauterbach, neem de grootzeilen in en bereid je voor op het inschakelen van de stoommachines.'

'Aye, kapitein.' De eerste stuurman luidde een paar keer zijn kopepen bel, een signaal dat twee dozijn bemanningsleden in het geweer bracht terwijl de Challenger over stuurboord helde zodat het binnen het golfdal nauwelijks nog wind in de zeilen zou hebben.

Kapitein Nares wachtte tot de wetenschapper veilig en wel via een luik benedendeks was verdwenen en richtte zijn blik vervolgens weer op de Pacific, waar hij strak naar het hevig deinende water tuurde.

Vijfendertighonderd vaam... meer dan drieënzestighonderd meter oceaant. Tot hoe diep zouden deze wateren reiken? En welke vreemde vormen van leven zouden zich erin schuilhouden?

De diepten die deze vreemde archipel omringden hadden in elk geval heel wat aanwijzingen opgeleverd, variërend van wervels van walvisachtigen en oorbotten, ook van walvissen afkomstig, tot duizenden haaiantanden en meer dan honderd van die met mangaan bedekte fragmenten ter grootte van zijn hand. Moseley had van die grotere specimens vastgesteld dat ze van het geslacht *Carcharodon* afkomstig waren, terwijl de tanden die langer waren dan vier centimeter toebehoorden tot de soort *Megalodon*, een onvervalst zeemonster dat hier vroeger moest hebben geleefd.

De spectaculaire grootte van de tanden van dit beest leidde tot nachtelijke debatten in de kombuis of er al dan niet nog exemplaren van deze haaiensoort in leven zouden zijn. De donkere, loodgrijze ge-

kartelde driehoeken waren onmiskenbaar gefossiliseerd; alleen een wit specimen zou het bewijs kunnen vormen dat de Megalodon nog bestond. Professor Moseley inspecteerde elke trek dan ook uiterst zorgvuldig, in de hoop tussen alle fragmenten een ivorkleurige schat aan te treffen – maar tot nu toe zonder resultaat.

‘Sommige van deze fossielen zijn ook weer niet zó oud, kapitein,’ had de wetenschapper eergisteravond gelispeld nadat hij zijn derde glaasje brandewijn achterover had geslagen. ‘Ik concludeer hieruit dat er van dit soort dieren misschien nog wel exemplaren in leven zijn en momenteel in het diepere gedeelte van de zee rondspoken.’

‘En hoe groot zouden die megahaaien van u dan moeten zijn?’

‘Er zijn mensen die de lengte op een meter of dertien schatten, maar deze fragmenten zeggen me iets heel anders. Ik heb een tand van achttien centimeter in mijn hand gehad; dat betekent dat de eigenaar van die tand van kop tot staart een meter of twintig moet zijn geweest.’

‘Goeie god, man! Dat is ruim half zo lang als de Challenger. Een schepsel van die lengte... dan hebben we een veel groter schip nodig. Heeft iemand zo’n beest ooit wel eens gezien?’

‘Er doen wel allerlei verhalen de ronde, die voornamelijk van walvisvaarders afkomstig zijn. Als er veel bloed in het water terechtkomt trekt dat allerlei soorten haaien aan.’

‘Trekt dat ze aan? Hoe dan?’

‘Dat weten we niet. Misschien proeven ze het bloed. Haaien zijn niet mijn specialiteit, maar een duivel als de Megalodon... Ik moet bekennen, kapitein, dat elke keer dat we de netten binnenhalen ik de zee in de gaten hou, en dan wens ik stiekem dat het ons lukt een van die monsters uit de diepte naar boven te halen. Zodat ik zo’n magnifiek dier eindelijk eens met eigen ogen kan zien, want het is zonder meer het meest gevreesde beest uit de geschiedenis.’

Kapitein Nares keek naar de met schuim bedekte golven en schudde het hoofd, terwijl hij probeerde zich een haai voor te stellen die in één hap vier van zijn bemanningsleden naar binnen kon werken, en hij vroeg zich af of zo’n vis hier nog zou kunnen voortbestaan, terwijl hij zich schuilhield in het onontdekte gebied dat door deze goddeloze diepten aan het oog werd onttrokken.

1

Aan boord van het ondersteuningsvaartuig Maxine D,
met aan boord de DSV-4 van de Amerikaanse marine

Filipijnenzee, 1989

Kapitein-ter-zee Richard Danielson stond uitdagend op het hoofdedek, terwijl zijn oren gegeseld werden door een grillige wind die met dertig knopen in zuidoostelijke richting over de kolkende Pacific joeg. Elke windstoot bracht het negenentwintig ton zware beest dat boven het achterdek hing in beweging, en elke zwieper vormde een bedreiging voor het koppelmechanisme, en als dat het begaf zou de ‘witte walvis’ van zijn hoge positie naar beneden tuimelen.

Voor de Amerikaanse marineofficier was het stuifwater en het onophoudelijk op en neer stuiterende stalen dek waarop hij stond een constante reminder dat zijn missie, die oorspronkelijk twaalf dagen zou duren, nu zijn derde week inging. Als commandant die bij voorkeur bevelen gaf vanachter zijn bureau, was Danielson duidelijk niet in zijn element. Drie jaar geleden had hij zich laten overplaatsen naar de Amerikaanse marinebasis op Guam, een bureaufunctie waarin hij tot zijn pensionering alleen maar papieren heen en weer zou hoeven te schuiven. Guam was precies datgene wat de dokter hem had voorgeschreven – een tropisch eiland met een veelheid aan ongerepte stranden, talloze mogelijkheden om te gaan zeevissen en enkele golfbanen van wereldklasse. En dan de vrouwen die er rondliepen – exotische eilandbewoners en Aziatische schoonheden. Ja, hij wist dat hij in die functie ook af en toe het commando over een schip zou moeten voeren, maar die driemaandelijke marineoefeningen duurden meestal maar een paar dagen.

Toen de Maxine D de haven binnenliep wist Danielson dat hij een probleem had. Het vaartuig was meer een onderzoeksschip dan een oorlogsbodem; in feite was het een soort stalen kameel die specifiek ontworpen was om een bepaald soort lading te vervoeren, in dit geval een DSV, een *deep submergence vehicle*, een diepzeevaartuig, met name bedoeld voor het doen van onderzoek. In tegenstelling met zijn vorige oefeningen op zee, waren zijn orders nu rechtstreeks afkomstig van het Amerikaanse ministerie van Defensie. De plaats waar de DSV zou worden ingezet had de kwalificatie 'zeer geheim' meegekregen, en de betreffende locatie bleek zes uur varen van Guam verwijderd in de Filipijnenzee te liggen. Het ministerie van Defensie had vanaf het begin duidelijk gemaakt dat hoewel formeel gesproken de commandant van de marinebasis op Guam het commando over de operatie voerde, de wetenschappers aan boord zouden bepalen wat er moest gebeuren.

Het probleem was dat tot vorige week er aan boord nauwelijks iets fatsoenlijk had gefunctioneerd. Om te beginnen vertoonde de lier van het A-frame kuren, daarna begon de hoofdgenerator op te spelen en ten slotte liet het systeem waarmee de DSV zijn sonargegevens naar het moederschip doorgaf het afweten. De ogenschijnlijk eindeloze reeks defecten had van Danielson een soort gevangene gemaakt van een missie waar hij toch al nauwelijks iets van afwist, en de wetenschappers aan boord zorgden er alleen maar voor dat hij zich steeds heviger ging irriteren. Wat al dat herhaaldelijk uitstel nog verergerde was het weer, dat per dag slechter was geworden. Tien dagen geleden al had Danielson zijn laatste stevige maaltijd uitgekotst; zelfs de meest ervaren zeelieden voelden zich constant misselijk en katterig.

Ironisch genoeg was het Moeder Natuur zelf die besloten had aan de opdracht een einde te maken. De PAGASA, de Philippine Atmospheric, Geophysical and Astronomical Services Administration, volgde een krachtige tyfoon van de tweede categorie die de codenaam Marian had meegekregen. Die naam was zonder meer gepast; de waarschijnlijke route van de storm liep vanuit de Japanse Zee in zuidelijke richting, om met een lange wijde boog de eilandengroep de Marianen te passeren, om uiteindelijk een pad te volgen dat haar verder oostwaarts zou brengen, verder bij het vasteland vandaan. Met

windstoten van 170 kilometer per uur zouden ze over zesentwintig uur al met het oog van de tyfoon te maken krijgen.

Volgens het protocol zou de Maxine D onmiddellijk naar Guam terug moeten keren, het meest zuidelijke eiland van de eilandengroep. Maar op aandringen van de wetenschappers aan boord, had het Pentagon er met klem op aangedrongen om tijdens hun vierde serie werkzaamheden bij de Marianentrog nog een laatste afdaling in de Challengerdiepte uit te voeren.

De Marianentrog was het laagst gelegen gebied op aarde: een zo'n elf kilometer diep, 2500 kilometer lang, 65 kilometer breed ravijn dat ooit was gevormd door een vulkanische subductiezone. De Challengerdiepte, die vernoemd was naar het Britse onderzoeksvaartuig dat hier een eeuw geleden de diepten in kaart had gebracht, vormde er het diepste gedeelte van.

Waarom de Amerikaanse marine tijd en geld wenste te spenderen aan het nader onderzoeken van dit hellegat ontging Dick Danielson volkomen. Maar nu bestond zijn enige zorg eruit dat hij de zeventien uur durende afdaling zo snel mogelijk op weg moest zien te krijgen, zodat hij een zo ruim mogelijk tijds kader zou hebben om weer vast te maken aan de DSV, het vaartuig op het achterdek te tillen en vast te zetten, om vervolgens zo snel mogelijk naar de marinehaven van Guam terug te keren, vóór tyfoon Marian het oppervlak van de Grote Oceaan in een waterige versie van de Himalaya zou veranderen.

Terwijl de windstoten die de buitenste schil van de storm vormden de in de kabels hangende Sea Cliff geselden en de onderhoudsbemanning druk bezig was het duikvaartuig klaar te maken voor zijn tocht naar beneden, zorgde één man ervoor dat de plannen van kapitein-ter-zee Danielson in het honderd liepen.

Het was nog steeds erg warm in de late middagzon en het was druk op het strand. Jonas Taylor kwam van zijn badlaken overeind, ging op zijn knieën zitten en merkte dat zijn onderrug pijn deed van het liggen op zijn buik. Hij rekte zich uit en liet zijn blik vervolgens in de richting glijden van de beeldschone blondine die languit in de strandstoel naast hem zat, haar met zonnebrandcrème ingesmeerde bruine borsten als twee boven-

maatse grapefruits in het minimale bovenstukje van een rode bikini gepropt.

Jonas gebaarde naar zijn vrouw, een stilzwijgende uitnodiging om samen met hem nog even een duik in de oceaan te nemen.

Met een lome armbeweging liet Maggie weten dat ze niet met hem meeging.

Jonas jogde naar het water. De Pacific lag er kalm bij; er was nauwelijks een rimpeling te zien. Hij liep de zee in tot het water tot zijn middel reikte en zag dat er zich nog of een stuk of tien badkasten bij hem in de buurt bevonden.

Hij draaide iets naar rechts en zag vlak bij hem een Aziatische jongen staan, een kind nog van hoogstens een jaar of tien. Zijn doordringende, amandelvormige ogen stonden buitengewoon ernstig.

‘Ga niet.’

Jonas keek de jongen verbaasd aan. Hij liet zijn blik langs de mensen in de buurt gaan, op zoek naar een eventuele ouder van de knaap.

Vreemd – de andere badgasten waren van het ene op het andere moment allemaal verdwenen.

Hij draaide zich om naar het strand. Maggie was gaan staan en maakte aanstalten om te vertrekken. Ze had niet langer haar bikini aan. In plaats daarvan droeg ze een topaasblauwe jurk, met daaronder schoenen met stilettohakken. Ze liep weg zonder hem ook maar een blik waardig te keuren.

Ze was in het gezelschap van Bud Harris. Zijn beste vriend had een smoking aan, terwijl hij zijn strak naar achteren gekamde haar in een paardenstaart had gebonden. Jonas zwaaide naar zijn vriend.

Bud zwaaide terug maar liep toen achter Maggie aan het strand over. Jonas draaide zich weer naar de jongen om.

De jongen was verdwenen.

Jonas was helemaal alleen.

Zijn hart ging als een bezetene tekeer en verscheurde de stilte. Elke ademtocht echode na in zijn oren.

Er was een diep gerommel te horen dat nog het meest op een verre onweersbui klonk. De lucht bleef helder.

Een kleine twee kilometer uit de kust verscheen een vloedgolf die de

hele horizon leek op te tillen. Er ontwikkelde zich langzaam maar zeker en bijna majestueus een golfkam – een uit krullend bruin water bestaande berg verhief zich tot wel twintig verdiepingen hoog.

Jonas draaide zich om met de bedoeling te vluchten, maar zijn benen voelden aan als lood.

Hij keek omhoog. Door de massieve watermuur kon hij zelfs de lucht niet meer zien. Met een enorme donderklap kwam het water naar beneden...

‘Ahhh!’

Jonas Taylor zat rechtop in bed, zijn huid en de in de war zittende lakens waren zo met zweet doordrenkt dat de dertigjarige kapitein-luitenant-ter-zee van de Amerikaanse marine heel even niet wist of de vloedgolf een nachtmerrie was geweest of echt had plaatsgevonden.

De vertrouwde grijze wanden van zijn kajuit overtuigden hem ervan dat het een droom was geweest.

En toen begon de kajuit om hem heen te draaien.

Hij sloot zijn ogen, maar de misselijkheid zei nee en hij deed ze weer open. De onverwachtheid waarmee de duizeligheid had toegeslagen herinnerde hem aan een soortgelijke gewaarwording die hij een tiental jaren eerder had ondergaan, toen hij half bewusteloos op het gras van een footballveld had gelegen, terwijl het hoofd van de derdejaars *tight end* duizelde en het Beaver-stadion zijwaarts zijn gezichtsveld in rolde. Boven het geluid van de menigte uit had de teamarts van Penn State zijn naam geroepen. ‘Beweeg je niet, J.T.! Concentreer je blik op één enkel punt totdat je weer helder kunt zien!’

Toentertijd was zijn eerste keus geweest om zijn blik te concentreren op de football die nog steeds in zijn handen zat geklemd; nu koos hij voor een patrijspoot, maar omdat het schip stevig slingerde bracht hij zijn linkerhand omhoog en tuurde hij naar zijn trouwring.

Terwijl zijn pupillen zich op de ring richtten, verdween zijn duizeligheid.

Het volgende moment werd zijn aandacht opgeëist door een harde klop op de deur.

‘Hou daar onmiddellijk mee op en kom binnen.’

Michael Royston stapte de kajuit binnen, de bestuurder van de DSV. Duidelijk was te zien dat zijn T-shirt, met daarop de tekst EAST TENNESSEE STATE UNIVERSITY doorweekt was van het zweet, het resultaat van een ochtendwork-out. ‘Het spijt me dat ik je wakker heb gemaakt, baas. Heller wil dat je naar de ziekenboeg komt om voor de afdaling nog even nagekeken te worden. Jonas, is alles in orde met je? Je ziet er belabberd uit, alsof je zo uit de hel komt.’

‘Ben ik geweest. De afgelopen acht dagen alleen al drie keer. Aan een vierde keer heb ik absoluut geen behoefte. Niet vandaag in elk geval.’

Achter zijn brillenglazen zette Royston grote ogen op. Als reserve-hydronaut op deze missie was de 27-jarige Michael er al enigszins aan gewend om tegenover Jonas’ Batman de rol van Robin te spelen. Het afgelopen jaar had hij zijn mentor twee keer naar de bodem van de Midden-Amerikatrog vergezeld, maar als copiloot met een DSV afdalen naar een diepte van 6.000 meter en het in z’n eentje duiken naar een diepte van 11.000 meter waren twee zaken die toch wel erg ver uit elkaar leken te liggen – dat was net zoiets als een werper van een amateurhonkbalteam vragen of hij in wedstrijd nummer zeven van de World Series Mickey Mantle even met drie keer slag aan de kant wilde zetten.

‘Jonas, denk je dat ik er klaar voor ben? Ik bedoel, verdorie, ja, ik ben er klaar voor. Ik ben je reserve, toch? Als ik jouw plaats moet innemen, dan doe ik dat uiteraard.’

Het was een waardeloos staaltje toneelspel. Roystons eigendunk was helemaal verdwenen en had plaatsgemaakt voor een zekere ongerustheid. Een gezonde dosis angst was niet meer dan normaal als je op het punt stond aan een diepzeeduik te beginnen, maar wat Jonas zorgen baarde was het feit dat zijn jonge copiloot veel beter kon acteren dan nu het geval was. Hij voelde er duidelijk niets voor om Jonas’ plaats in te nemen.

‘Laten we eens kijken wat Heller te zeggen heeft. Zeg hem maar dat ik over vijf minuten bij hem ben.’

Vanachter zijn patrijspoort zag Jonas de schaduw van de DSV die hangend in zijn harnas heen en weer wiegde, waardoor de onderhoudsbemanningsleden gedwongen werden zich goed vast te houden. De Sea Cliff (DSV-4) en haar zustervaartuig Turtle (DSV-3) – beide met een lengte van 9,6 meter en aan de voorzijde 3,2 meter breed en naar de achterzijde taps aflopend naar een in een straalbuis gevatte schroef met een doorsnede van 2,5 meter – waren na hun indienstneming in 1968 de werkpaarden van de marine geweest. Bovenop het vaartuig bevond zich een oranje gekleurd toegangsluik, terwijl het onderwatervaartuig verder ontworpen was rond een bol met een diameter van 1,8 meter die ruimte bood aan drie bemanningsleden en waarvan de wand van tien centimeter dik titanium was gemaakt. Het geheel was verpakt in een min of meer gestroomlijnde romp van een soort glasvezel die op zich een neutraal drijfvermogen bezat, en waarin verder ruimte was voor een voorstuwingsinstallatie, een ballast- en trimsysteem, schijnwerpers, camera's, stalen gewichten, twee grijpparmen en een serie verzamelmanden.

Wat buiten het Pentagon maar heel weinig mensen wisten, was dat de Sea Cliff recentelijk grondig was gereviseerd, waarbij de titanium module en het aluminium chassis zodanig waren versterkt dat ze een druk van 1250 kilo per vierkante centimeter konden weerstaan. De bemanning kon tegenwoordig tweeëndertig uur aan boord blijven, twee keer zo lang als daarvoor, terwijl het daalgewicht met 360 kilo was verhoogd – allemaal zaken die nodig waren om een lift naar de bodem van de zee te brengen die dieper was dan de Mount Everest hoog. Daar stond natuurlijk tegenover dat als er op de top van de Mount Everest iets fout ging, je schedel niet door de druk onmiddellijk geplet werd.

Je moest een koele kikker zijn om een DSV te besturen; je moest tot de beste krachten behoren die er bij de marine rondliepen om de verbeterde Sea Cliff naar de Challengerdiepte te mogen voeren, het diepste nog niet onderzochte gebied dat er op de planeet te vinden was. Tot dan toe hadden slechts twee bemande afdalingen naar die diepten plaatsgevonden – beide in 1960 en aan boord van een bathyscaaf. Van besturen was toen geen sprake geweest, de vaartuigen zakten simpelweg de diepte in en kwamen weer omhoog. Tijdens een van die afda-

lingen was het glas van het enige raampje waardoor je naar buiten kon kijken gebarsten; tien centimeter dik speciaal gehard glas had het be-geven onder een druk van 1100 kilo per vierkante centimeter.

Tijdens de drie decennia erna was er nooit meer een mens in de Marianentrog afgedaald.

Jonas Taylor had zich zes maanden lang op de tocht naar de Challengerdiepte voorbereid. Hij had zijn zenuwen volkomen in bedwang, en zodra hij zich in de titanium bol van de DSV liet zakken – een claustrofobische ruimte waarin maximaal twintig uur lang menselijk leven mogelijk was en die groot genoeg werd geacht voor drie passagiers – veranderde zijn levensinstelling van ‘luchthartige cowboy’ tot een hogere, zenachtige toestand.

De zeer geheime missie was even simpel als dat hij gevaarlijk was; Jonas zou de DSV tot een diepte van tien kilometer laten afdalen, om daar vlak boven een modderige, warme oase van oceanbodemblijven hangen die daar was gevormd door het gloeiend hete, gemineraliseerde water dat via de velden met hydrothermale bronnen die in de afgrond voorkwamen naar buiten werd gepompt. Nadat het onderwatervaartuig eenmaal in positie was gebracht, zouden de twee wetenschappers aan boord een diepzeerobot ontkoppelen, die vervolgens de Challengerdiepte binnen zou gaan om daarna nog eens 1.500 meter af te dalen naar het laagste punt, waar het via een op afstand bediend vacuümmechanisme monsters mangaanknollen moest verzamelen.

Jonas had geen idee wat er zo speciaal was aan de rotsachtige brokken ter grootte van een ananas, en het interesseerde hem eigenlijk ook niet. Tijdens zijn eerste ontmoeting had hij tegen Danielson gezegd: ‘Voor mij wordt de afdaling routine op het moment dat er geen licht meer tot ons doordringt, zo rond de driehonderdvijftig meter. Aan de andere kant van dat kijkvenster gebeurt er zoveel in het universum – bioluminescente schepsels, paringsrituelen, hele scholen kwallen en dingen die in het duister oplichten – maar totdat ik helemaal beneden ben heb ik alleen maar oog voor de bedieningspanelen. Ik wil niet weten wat zich daar allemaal bevindt, ik wil me uitsluitend concentreren op het besturen van de DSV. Zodra ik de koptelefoon op mijn